

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Alessandro
Baricco

De trei ori
în zori

Traducere din italiană de
VLAD RUSSO

HUMANITAS
fiction

Redactor: Iuliana Glăvan
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cecilia Laslo
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Tipărit la Fedprint

ALESSANDRO BARICCO
TRE VOLTE ALL' ALBA
Copyright © 2012, Alessandro Baricco
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2015,
pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARICCO, ALESSANDRO
De trei ori în zori / Alessandro Baricco; trad.: Vlad Russo. –
București: Humanitas Fiction, 2015
ISBN 978-973-689-985-0
I. Russo, Vlad (trad.)
821.131.1-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

Nota autorului

În ultimul roman pe care l-am scris, *Mr Gwyn*, se face aluzie, la un moment dat, la o cărțuție scrisă de un anglo-indian, Akash Narayan, intitulată *De trei ori în zori*. E vorba, firește, despre o carte imaginară, dar, prin întâmplările imaginare povestite acolo, cartea capătă un rol deloc secundar.

Fapt este că, în timp ce scriam paginile alea, mi-a venit cheful să scriu și cărțuția asta, în parte ca să ofer un *sequel* destins și îndepărtat la *Mr Gwyn*, în parte pentru pura plăcere de a urmări o anumită idee pe care o aveam în cap. Așa se face că, imediat ce am terminat *Mr Gwyn*, m-am apucat să scriu *De trei ori în zori*, și am făcut-o cu mare plăcere.

Acum, *De trei ori în zori* se află în librării, și poate că nu e inutil să spun că o poate citi

oricine, chiar și cei care n-au deschis niciodată *Mr Gwyn*, fiindcă e o poveste de sine stătătoare și rotundă. Ceea ce nu anulează totuși faptul că, în prima sa parte, ea respectă promisiunea făcută în *Mr Gwyn*, anume că va fi o altă perspectivă asupra ciudatelor întâmplări de care au avut parte Jasper Gwyn și neobișnuitul său talent.

Ianuarie 2012

Alessandro Baricco

*Caterinei de' Medici și maestrului
din Camden Town*

Aceste pagini povestesc o istorie verosimilă, care totuși nu s-ar putea petrece niciodată în realitate. Povestesc, de fapt, despre două personaje care se întâlnesc de trei ori, dar fiecare dată e unică, e și prima, și ultima. Și o pot face fiindcă locuiesc un Timp anormal, pe care l-am căuta zadarnic în experiența cotidiană. El se folosește din când în când în narațiune, și acesta este unul din privilegiile ei.

UNU

Era hotelul ăla, de o eleganță cam prăfuită. Probabil că, pe vremuri, fusese în măsură să dea o oarecare iluzie de lux și eleganță. Avea, de pildă, o frumoasă ușă turnantă din lemn, detaliu care îndeamnă mai totdeauna la fantazări.

E ușa pe care, la o ciudată oră din noapte, intră o femeie, abia coborâtă dintr-un taxi, cu gândurile aparent aiurea. Era îmbrăcată într-o rochie de seară galbenă, mai degrabă decoltată, fără măcar o eșarfă ușoară pe umeri, ceea ce-i dădea aerul deconcertant al cuiva căruia i s-a întâmplat ceva. Avea o anumită eleganță în mișcări, părând totodată o actriță abia ieșită din scenă, eliberată de obligația de a-și juca rolul și redevenită oarecum ea însăși, mai sinceră. De pildă, avea un fel de-a păși ceva mai obosit și un fel de a-și ține poșeta de parcă ar fi fost cât pe ce să-i cadă. Nu mai era foarte tânără, dar asta-i ședea bine, cum li se întâmplă uneori femeilor

care n-au avut niciodată îndoieli cu privire la propria frumusețe.

Afară era întunericul acela de dinaintea zorilor, când nu e nici noapte, nici zi. Holul hotelului era încremenit, cu detalii elegante, curat, învăluitoare: totul în culori calde, silențios, bine poziționat, iluminat indirect, cu pereți înalți, tavan luminos, cu cărți pe măsute, perne pufoase pe canapele, tablouri înrămate atent, un pian într-un colț, câteva plăcuțe indicatoare, scrise cu caractere alese cu grijă, o pendulă, un barometru, un bust de marmură, draperii la ferestre, covoare pe jos – o urmă de parfum.

Și, fiindcă portarul de noapte își lăsase haina pe spătarul unui scaun sărăcăcios și trăgea un pui de somn într-o cămăruță alăturată (acel somn ușor la care se pricepea ca nimeni altul), n-ar fi avut cine s-o vadă pe femeie intrând în hotel, dacă un bărbat, așezat într-un fotoliu dintr-un colț al holului – lucru de neînchipuit la acea oră din noapte –, n-ar fi văzut-o, punându-și atunci, fără nici un motiv, piciorul stâng peste cel drept, de unde înainte îl avea pe dreptul peste stângul. Cei doi se zăriră.

Părea c-o să plouă, dar până la urmă n-a plo-
uat, zise femeia.

Da, era cât pe ce, zise bărbatul.
Așteptați pe cineva?
Eu? Nu.
Ce oboseală! Vă deranjez dacă mă așez o clipă?
Vă rog.
Văd că nu-i nimic de băut.
Nu cred că se servește micul dejun înainte
de șapte.
Eu vorbeam de alcool.
A, de alcool. Nu știu. Nu cred, la ora asta.
Cât e ceasul?
Patru și douăsprezece minute.
Serios?
Da.
Nu mai trece odată noaptea asta. Parc-ar fi
început acum trei ani. Ce faceți aici?
Mă pregăteam să plec. Trebuie să merg la
lucru.
Așa devreme?
Da.
Cum vine asta?
Așa bine, îmi face chiar plăcere.
Vă face plăcere?
Da.
Incredibil.
Vi se pare?

Am impresia că sunteți prima persoană interesantă pe care o întâlnesc în seara asta. În noaptea asta, sau ce-o fi.

Nu vreau să mă gândesc cum erau ceilalți.
Îngrozitori.

A fost o petrecere?

Mă tem că nu mă simt prea bine.

Să chem portarul.

Nu, vă implor.

Poate c-ar trebui să vă întindeți.

Îmi scot pantofii. Vă deranjează?

Ei, asta-i!

Spuneți-mi ceva, orice. Dacă mi se distrage atenția, trece.

Nu prea știu ce...

Vorbiți-mi despre munca dumneavoastră.

Nu-i un subiect prea interesant...

Încercați.

Vând cântare.

Continuați.

Se cântăresc o grămadă de lucruri, și e important să fie cântărite cu precizie, așa că am o fabrică unde se produc cântare, de toate tipurile. Am unsprezece brevete și... Mă duc să chem portarul.

Nu, vă rog, mă urăște.

Rămâneți întinsă.

Dacă rămân întinsă, vomit.

Atunci, ridicați-vă. Adică, vreau să spun...

Se câștigă bine din vânzarea cântarelor?

Eu cred c-ar trebui să...

Se câștigă bine din vânzarea cântarelor?

Nu cine știe ce.

Continuați, nu vă gândiți la mine.

Eu ar cam trebui să plec.

Faceți-mi hatârul, mai vorbiți-mi un pic. Pe urmă plecați.

Se câștiga destul de bine, până acum câțiva ani. Acum nu mai știu, probabil că am greșit undeva, dar nu mai reușesc să vând nimic. M-am gândit că de vină sunt comis-voiajorii mei, așa că m-am apucat să le vând chiar eu, dar, de fapt, produsele mele nu mai merg, poate că s-au învechit, nu știu, poate costă prea mult, în genere costă mult, fiindcă toate sunt făcute manual, n-aveți idee ce înseamnă să obții exactitatea absolută când e vorba să cântărești ceva.

Ce să cântăriți? Mere, persoane, ce?

De toate. De la balanțe pentru bijutieri la cântare pentru containere, facem de toate tipurile.

Serios?

Cuprins

<i>Nota autorului</i>	5
Unu	11
Doi	45
Trei	77